

SATYANANDA SARASVATI

“La cohesió social de l'hinduisme va evitar la islamització de l'Índia”

Aquest 'swami' que ha viscut trenta anys a l'Índia ens explica l'essència de l'hinduisme, la seva història i el paper que ha tingut en el passat i el present del país asiàtic.

No hi ha gaires catalans a qui es pugui anomenar *swami*, el títol honorífic que s'atorga als mestres hindús. Swami Satyananda Sarasvati va néixer a Barcelona el 1955, però ja no fa servir el seu nom català sinó el que li van posar en fer-se monjo.

Per què es diu que l'hinduisme és la tradició viva més antiga?

Perquè els Vedes, els textos sagrats hindús, han estat transmesos oralment durant milers d'anys. Les datacions més conservadores ubiquen la civilització de l'Indus en el 3500 aC. La tesi tradicional de Max Müller sosté que

aquesta civilització va ser envaïda pels pobles aris que venien del nord-oest. Però ara sembla que, en realitat, no hi va haver invasió violenta, sinó un canvi climatològic que va dessecar el riu més cabalós, el Sarasvati, i els va forçar a migrar: uns van anar cap a Europa i els altres, cap a la vall del Ganges.

Es crea l'arrel lingüística indoeuropea.

Quan estudiava sànscrit, em fascinava descobrir les influències d'aquesta llengua en el català: mare, *mater* en llatí, és *mata* en sànscrit, i pare, *pater* en llatí, en sànscrit és *pitru*.

Què té d'especial la llengua sànscrita?

Rere el sànscrit hi ha tota una metafísica. Es

diu que cada mot és el so exacte de l'objecte que representa, i això té un poder còsmic capaç de modificar la nostra consciència i realitat. Encara avui, a l'Índia, quan el monso es retarda, el Govern acudeix als bramans perquè invoquin la pluja amb uns rituals i mantres. Si es fan adequadament i amb consciència, funcionen.

I no tenen cap mantra per evitar que la seva gent visqui en la misèria?

A l'Índia d'ara hi ha menys hinduisme del que convindria. Però cal matisar el tema dels *intocables*, els exclosos del sistema de castes, molt mal entès a Occident. En diversos estats, la comunitat més pobre és la dels bramans, considerada la casta més alta, però a aquests no els ajuda cap

ONG. Ser intocable no és sinònim de pobre ni de patir cap estigma: n'hi ha que són els més rics del poble o amb càrrecs al Govern.

Quin és l'origen de les castes?

A l'inici, no eren per naixement, sinó per potencialitats. La tradició hindú diu que cada ésser té unes potencialitats concretes. Les lleis de Manu van organitzar la societat perquè aquestes potencialitats fossin aprofitades per al bé comú. Així van sorgir els bramans, amb dots per a l'estudi espiritual; els guerrers, amb dots de govern; els comerciants, i els agricultors i artesans. Cap d'ells era superior a l'altre: tots eren part imprescindible del teixit social.

En quin moment esdevé una estratificació social per naixement?

Des de temps llunyans. Però a partir del segle X, amb l'inici de les ràtzies musulmanes, el sistema es va tancar i es va fer més rígid. I amb aquests atacs i amb la invasió colonial britànica va aparèixer la fam. En moltes zones, no existien els diners. El que feia pots, en feia per a tothom, i el que conreava blat, en col·lia per a tothom. El colonialisme va assecar tota aquesta abundància.

Però també va unir els regnes entorn d'un sentiment hindú.

La imposició del sistema educatiu britànic va donar lloc a persones hindús de pell però occidentals de cor, que rene-gaven de la seva cultura. Però a la darrerria del XIX, mestres com Ramakrishna o reformistes com Ram Mohan Roy van impulsar una renaixença hindú. Amb tot, la unió política dels regnes hindús no es produeix fins al 1947, amb la independència.

La fragmentació en reialmes va facilitar les coses als anglesos?

Quan aquests es van establir a Calcuta es van adonar que els regnes hindús estaven exhausts després de vuit-cents anys de lluita contra els musulmans i van aprofitar aquest esgotament i el col·lapse del Govern musulmà de Delhi per aconseguir el control de la zona.

800 anys de lluita esgoten qualsevol...

Hi ha una gran diferència entre l'actitud musulmana vers els cristians i vers els hindús. Segons la doctrina islàmica, els jueus i

“Actualment, ser ‘intocable’ no vol dir per força ser pobre ni patir cap estigma”

els cristians eren tractats com a ciutadans de segona, però se'ls tolerava. En canvi, els hindús eren considerats pagans i només tenien dues opcions: conversió a l'islam o mort.

Hi ha acadèmics, com Romila Thapar, que desmenteixen la brutalitat musulmana.

Hi ha molt negacionisme en aquest assumpte, fomentat per universitats com la Jawaharlal Nehru, de Nova Delhi. Ells afirmen que les grans destruccions de temples hindús, al llarg de centenars d'anys d'invasions, eren només per espoliar-ne la riquesa. Però si no es tractava d'odi religiós, quina necessitat tenien d'agafar el Shiva Lingam, la peça més sagrada del temple, i portar-lo davant la mesquita perquè els fidels el trepitgessin?

Però mai van poder convertir-los.

És l'espina clau dels musulmans, juntament amb l'Al-Àndalus. Com que els musulmans són iconoclastes, durant tot aquest període van sorgir moviments hinduistes que concebien la deïtat més enllà de la forma per evitar confrontacions, com els *sikhs*, i que amb el temps van anar evolucionant en diferents religions. Però entre elles mai no hi ha hagut enfrontaments, tots comparteixen la mateixa cosmovisió.

Parli'm de la cosmovisió hindú.

Està basada en el *dharma*, que es pot definir com el contrari al caos, l'ordre que hi ha darrere de tot el que existeix. L'aplicació d'aquest *dharma* en la vida fa emergir un seguit de valors, com l'acomodament amb allò que es té, la capacitat de compartir o la veracitat. Són valors que cohesionen la societat. I és aquesta cohesió la que va impedir la islamització de l'Índia, i n'ha alentit l'occidentalització. **E SÒNIA CASAS**

Més informació a
WWW.SAPIENS.CAT

X FIRA D'INDIANS

10 anys d'Indians

6, 7 i 8

de setembre de 2013

BEGUR - CUBA

www.firaindians.com

